

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot Espanya

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

DE GRAN INTERES

—Tots els grans homes van afaitats de cara.

CENSURA GOVERNATIVA

Els articles de Mussolini

—Heu llegit els articles de Mussolini?—ens preguntava la setmana passada un ciutadà.

—No, senyor—varem respondre—. Ni els llegirem. Es Mussolini el que ha de llegir els nostres per aprendre a escriure i altres coses que li manquen. A nosaltres, ell, amb la ploma a la mà, no ens ha d'ensenyar res. Nosaltres no ens fiquem a legisladors i a dictadors. Doncs, que no es liqui ell a periodista, que en aquest ram ell no hi té res a fer més que una cosa: el ridícul.

Això diem ahir dels articles del "Duce" i això repetim avui, que les "tontades" i niceses del pseudo Cèsar italià encara són comentades per la Premsa.

El periòdic funerari del carrer de Pelai ens serveix aquesta gasofia com un plat fort.

Un dia ens ve amb una llatina de Poincaré, altre amb quatre jocs de mans d'en Lloyd George, altre amb la insípida xerrameca del "Duce".

Són treballs que fan de qualsevol manera, els secretaris d'aquests senyors o els desgraciats que té a sou l'"United Press" per a enganyar la badoqueria universal.

Però nosaltres no ens deixem enredar i donar garsa per perdri.

Els serveis informatius anglesos i americans que contracten aquests números sensacionals, no hi tenen aquí res a fer.

D'Anglaterra ens interessa el que pensen Wells, Chesterton, Bernard Shaw, no Lloyd George.

De França llegirem el que ens donin de Barbusse i de Romain Roland, no de Poincaré.

D'Itàlia que parlin Sem Benelli, Robert Bracco i Benedetto Croce. Però Mussolini?

Mussolini el que ha de fer, si sap, és governar bé i prou.

El mateix hem de dir de Poincaré i de Lloyd George.

Que facin lleis aquests senyors, que publiquin tractats de Dret i de Sociologia, que els articles de periòdic ja veiem com els escriuen.

Una gran figura literària

Només en un periòdic hem vist evocada aquests dies, amb motiu de l'aniversari del traspass de Galdós, la gran figura d'aquest mes.

Era aquesta fulla, naturalment, d'esquerra i és de les més importants que a la península veuen la llum quotidiana.

Però, i les altres gasetes de la mateixa tòrica espiritual, què fan, qui diuen, com justifiquen llur silenci, el seu incomprendible oblit?

Estem en temps d'evaporació d'essències liberals, d'apagament democràtic, i les migracions espurnes del gran foc antic que encara resten, les hem d'atiar, no podem colgar-les.

Triomfen en les lletres els vius, els murirs, els arribistes, els que saben destenyir-se i descarregar-se de preocupacions, i hem de girar els ulls conciosos vers els homes que han fet de la ploma glavi, que han dignificat i ennoblit l'art d'escriure, que conreant la paraula i la literatura han sembrat ideals.

Galdós a Espanya correspon als Guimerà, als Iglesias, als Rusiñol d'aquí; fa "pendant" amb els escriptors de Catalunya de la mateixa generació, amb els mestres d'aquesta terra que han creat espiritualment de cara al present, que han seguit les petjades, l'orientació i les directives de l'autor de "Realitat".

Homes grans tots els d'aquesta escola, els d'aquesta promoció, com es diu ara, i als que no llueiem successors. Grans per la seva fecunditat, per la multiplicitat del seu geni, per la volada del seu pensament. Gegants fins en les dimensions i en les proporcions físiques.

Hom ha escrit que Galdós és el primer novel·lista espanyol després de Cervantes. Potser sí. Si no per la qualitat, per la quantitat pot resistir el weinatge i la comparació amb els cincs més alterosos.

Es el nostre Dickens, el nostre Balzac. Els seus "Episodios Nacionales" valen ben bé la "Comèdia Humaine", són la comèdia espanyola del segle XIX. El que allí manca, els buits que es troben en aquest poema de gesta, els omplen les seves novelles realistes.

Però la magnitud d'en Galdós no és amplària o grandària solament; és grandesa, vera majestat que ve de l'esperit que l'anima, de la rica saba que el nodeix.

Totes les vibracions, totes les palpitations del seu temps estan recollides en la seva obra.

En "Gloria" i en "Electra" escateix el problema religiós.

En "Casandra" i en molts "Episodios" el problema polític. "Espanya, tens cara d'idiota", diu Clementina, la formosa marquesa del Castañar.

En "Misericordia" vessa del seu cor sensible tot l'amor que l'inspiren els pobres.

En "Doña Perfecta" ens presenta la tradició cloent o entrebancant el camí del progrés, el passat fosc o tèrbol en lluita amb les clàitors del futur.

Tota l'obra galdosiana és fet i fet això: un combat, una batalla per la lliberat i per la llum. En ell, com en tots els guerrers, la frase no és sempre perfecta, la matèria i la forma podran ésser esquerdes, tenir certa barroeria. L'esperit, però, no falla mai.

ANGEL SAMBLANCAT.

L'exode dels tirans

Malgrat les agències telegràfiques que maneten vegades trametem una nova a llur manera, cada dia llegim als periòdics telegrammes alarmants respecte la qüestió social xinesa.

Els corresponents i consolats de les principals ciutats afectades al moviment nacionalista d'aquell país, trameten arreu, noves que fan caure de cul als optimistes procediments d'aquells governs a què pertanyen.

Els joves del Yungai Celest entremig del seu desbordament branden la tralla contra la llau invasora dels estrangers que fins ara els hi tenien el peu al coll.

Les concessions estrangeres que s'havien arrelat i establegut sota un govern temorenc i espartànic, cauen saquejades a les mans invasores dels revoltosos.

El gran imperi xinès, bressol de la raça de color d'oli ranci, ha pogut despertar del seu somni profund en què fins ara havia romàs.

Ara palpa amb els ulls de la realitat, allò que fins avui se li apareixia com un somni fantàstic, perquè s'és esdevingut tragèdia. Tota aquella timidesa i temerenca que fins ara l'havia retingut de despertar, ara, un cop despert, s'ha tornat fellona, odi i força. Com més arrelades estaven aquelles concessions, més gros ha estat l'esboranc per arrebassar-les.

Els causants d'aquest desbordament han estat els seus mateixos tirans. Eren massa optimistes davant un poble que es prenien la llibilitat de cometre tants abusos. Els seus tirans mateixos han ensenyat el camí de despertar als xinesos. Ells han estat, que per donar compliment als notables del país, perquè secundessin la seva tirania, es comprometien i donaven facilitats perquè els seus fills poguessin aprendre en els països d'aquells mateixos tirans el secret de fer-los despertar.

En les Universitats de França, Anglaterra, Alemanya i Estats Units, aquells joves retien una instrucció acurada per comprendre la tiranía que exercien aquells governs en contra del seu poble. Amb aquells estudis anaven comprendent la força formidable de llur país si podien unir-lo i despertar-lo. Dintre la casa dels seus mateixos tirans podien descobrir els fins que abrigaven sobre llur país.

Aquests joves, un cop retornats d'aquelles Universitats, a casa seva no han fet res més que atiar i despertar aquella gent ignorant i espartànnia, fins transformar-los en feres humans dalidés solament de venjança, i com un riu desbordat s'han deixat anar empenyuts del seu idealisme i vindicar el seu poble.

El poble xinès no treu, sinó que expoisa a totes les tamarugues estrangeres que fins ara s'havien alimentat amb la seva sang.

La Xina ha donat un gran pas a l'evolució del seu poble, i un cop reformada d'aquell retràs en què fins ara havien volgut conduir-la els seus tirans, fins amenaçarà un greu perill pels mateixos que fins ara l'havien tiranitzat.

Ara, els xinesos, es riuran de la força que tramenet les nacions estrangeres per defensar les seves concessions, particularment Anglaterra, que es distingeix entre totes.

Els vaixells de guerra que guarden del mar estant les concessions xineses, aquests els miraran com aquell que veu passar un mort per davant la porta i de casa seva estant li canten les absoltes.

L'ONCLE MATIES.

CHARLESTON

I

A Xina, sembla que ara ens ha tocat el rebre a nosaltres. Han rebut les missions, els bisbes i altres que no hi mereixien cap culpa. Ho sentim, però creiem que prou feina hi ha a casa per cercar-ne a la d'altri, que no ha de menester per res als estrangers per viure i governar-se.

II

Segons moltes eminentíssimes científiques, mèdiques, patològiques, etc., etc., el sadisme, el masoquisme i altres aberracions, en un grau petit o gros, són patrimoni de tots els mortals. Ho creiem, perquè, sense usar de tecnicismes, ni de terminologia estranya, a tots ens agrada una mica patir i fer patir.

Però, per molt que hem llegit i rellegit, mai hem trobat un cas de tan extrema depravació moral com és el avui, perfectament demostrable, del masoquisme collectiu... envers un home! Què vol dir això?

El que ens pugui entendre que ens entengui.

III

Hem rebut en poc temps una col·lecció d'invitacions, prospectes, propagandes o, no sabem que diable són, per anar a fer exercicis espirituals a preus econòmics. Molt agraire a la bona i desinteressada intenció. Però, home, voleu fer el favor de no emp... ¡parlem més! Per què no envieu aquestes andròmines, per exemple, a en Calles, que, pobret, s'està condemnant sense remissió, si vosaltres no imploreu per ell la divina gràcia en justa compensació a com ell aplique les indulgències?

IV

El que ha passat a França en les darreres eleccions demosta que en Mussolini i comparseria van obtenir un èxit sorollós.

El de Rússia ho va confirmant fa temps.

El de Xina ho fa veure ben clar.

El de Mèxic i altres Estats d'Amèrica no deixa dubtes.

I, per què seguir?

MORLINS.

CONTRAST

(Carta oberta a l'amic Francesc Guinovart.)

M'has volgut contestar i no ho aconsegueixes en el teu cometit article. I no em contestes perquè el principal argument meu era preguntar si és just que treballen dues hores quasi bé cada dia, i alguns tota la nit, essent cert, com a tu i consta, que hi han a Barcelona un considerable nombre d'obrers parats.

No és difícil fer entendre que no treballant —l'obrer, s'entén—, no guanya, i qui no guanya, difícilment pot anar a plaça. Es per això que jo deia que és injust que havent-hi gana i misèria en cases obreres del vostre ofici, per manca de treball, feu vosaltres un exèrcit com el abans assenyalat.

Aquest punt, essencial en el meu article, sols i contestes dient que "el sou, quan està guanyat amb la pròpia suor, no està bé rekreït".

De l'almoina, si t'hi tornes a fixar, veuràs que ho posava "en quarentena". M'ho vaig mig creure, i per això no en vaig fer argument i si esment.

Sembla que hagis volgut ferir-me de resquitllada, com qui no ho fa, quan dius: "I les hores, hi ha circumstàncies, en les que potser tu també t'hi trobes, en què no s'hi pot fer més". La meva qüestió mereix capítol apart.

Les companyies ferroviàries tenen al seu servei homes entremestints en les finances, fins a l'extrem de demostrar que dotze, catorze i setze, són vuit. A tu i a mi, neixits d'aquesta ciència, ens sembla impossible i no ho deu ésser quan han aconseguit es llegisles tal com he dit.

Veuràs: El nostre servei és, en segons quines estacions, com el de taxis, té hores de treball actiu i de repòs, que elles en diuen de presència. Són aquestes, aquelles pètites o llargues estones en què el públic no necessita dels nostres serveis. Aquestes hores les compten per mitat: cada dues en fan una. Comprèn, ara, per quina regla fem nosaltres, jo, dotze, i altres, setze hores?

Ja veus, doncs, com no és el cas vostre; car la legislació obrera referent a la jornada legal vostra, és clara i contundentment de vuit.

Quedem que segons la llei vosaltres podeu fer les vuit hores d'obligació, i rebassar-les és qüestió d'assentiment o consentiment vostre, i no nosaltres, que tots fem les "vuit" justes.

Ja saps perquè fem les extraordinàries... que, dit sigui de pas, no cobrem.

JOSEP ROCHE.

Els republicans de Canton

Es qüestió de dies, potser d'hores, quan escrivim aquestes ratlles, la caiguda de Xang-Hai en mans dels cantonesos.

Les tropes de Sun Chuang Fang, governador de Xang-Hai, han estat derrotades pels republicans, a les portes de la ciutat.

Els cantonesos es troben en aquest moment a 20 quilòmetres del seu objectiu.

Els de suposar que, malgrat l'ajut del Japó, d'Anglaterra i dels Estats Units, no trigaran gaire en ésser evacuades les concessions estrangeres.

Dintre de Xang-Hai han esclatat vagues formidables i l'exèrcit mateix està guanyat a la causa de la independència.

Al Nord, el traïdor Chang-So-Lin també es troba en situació apurada.

Aviat tota Xina alenarà lliurement sota el pavelló republicà.

EL PRESENT NUMERO

HA ESTAT VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

VOTAREM?

Segons la Premsa oficial,

igualment que la oficial,

és ja cosa convinuda

que ve l'hora de votar,

per tal de constituir-se

l'Assemblea Nacional

en substitució d'aquelles

famoses Corts libera's

on es feia poca feina

i es discusejava en gran.

Sembla, doncs, que ja s'apropia

de nou la normalitat,

car l'esperada Assemblea

dijous que es convocarà

o bé a darrers de febrer

o els primers dies de març,

amb el propòsit lloable

de què es reuneixi aviat

i començin ses funcions

d'una fàsia solemnitat

ORACIO

Santa Llúcia gloria, conserveu-nos la vista!

La sort del "Duce"

En Benet Mussolini, el gran "Duce", a desgrat dels seus molts afers com a director, o més ben dit, com a dictador del Govern italià, té encara temps per a fer importantíssimes i "succoses" declaracions a un corresponsal, dient-li, entre altres moltes coses transcendents, que tan sols ha de menester una hora d'exercici dia ri per a eliminar del seu cos tot sobrant inútil, sense ni tenir-ne esment.

Vet ací perquè pot amb tanta facilitat sòportar els nombrosos càrrecs que il·lueix i fins té temps de cercar la manera de provocar amb els veïns algun gros conflicte, àdhuc d'encendre una nova guerra mundial. No havent-se de capacitar en mirar-se la llengua per si convé una purga!

NASSO.

Homenatge a l'Ignasi Iglesias

Sembla que hi ha en projecte un homenatge a l'Ignasi Iglesias per l'exit esclatant de "La llar apagada".

Ens hi adhierim.

Ignasi Iglesias és el dramaturg del poble, el cantor del treball, el poeta dels humils.

Tota la seva obra està amarada d'amor, de bondat, de pietat i d'humanitat.

Es un consolador i un creador.

Es la intel·ligència més clara en el cor més noble i més gran que coneixem.

Es un mestre al que tots els que escrivim devem imitar.

La filla de Nakens

Per a continuar l'obra d'"El Motín", que al morir Josep Nakens, el seu gloriós fundador, deixà de publicar-se, aviat apareixerà a Madrid un setmanari titulat "Reflejos".

El funda i el dirigeix la filla del gran republicà, donya Isabel Nakens.

Ja no cal dir que les bones obres sempre tindran la nostra adhesió.

El nostre bon amic senyor Martínez Jimeno ha tingut la desgràcia de perdre la seva esposa.

L'acompanyem en el sentiment.

A Sabadell s'ha suïcidat un fabricant. Els que hauran de seguir el seu exemple si aquesta esgarrofosa crisi continua!

S'està fent una activa campanya en pro del subsídit o segur d'autar forçós.

Ens hi adhierim, però amb tanta feina com hi ha, pensem que millor que donar subsidis és proporcionar treball.

Ha sortit ja "La Revista Nova", que dirigeix en Josep Maria Junoy.

Ha assolit un gran èxit.

"La Revista Nova" està molt ben orientada, excellentment presentada i té un magnífic cos de redacció i col·laboració.

El triomf, així, era inevitable.

UN TROS DE PAPER

classicà? quon es? La major part dels nostres apotecaris no temen més que futessas comprades a França. Molta moneda ganes! tot molt bonch, molt bé embolicat, així si; però aquella antiga confusió en la autenticitat del medicament, aquella convicció intima, evident, del farmacètic concienciat, que feya los preparats per ses propias mans, tot se'n anà a rodar; i és una vergonya que l'govern s'ho mira amb tanta indiferència; perque aquest punt es dels principals.

Ja ho crech, diu el senyor Nofre tussint, ja! lo primer de tot es la salut.

Si podian veure, diu l'apotecari, si podian veure els estragos que l'emprisme ha fet aquest últim cétera, s'escrigueria.

—Uy! Uy! ja ho pot dir.

—A un del costat de casa li varen recuperar una cosa que jo no li havia sentida anomenar en ma vida, i lo entenà ja es l'endugu an cap al cementiri.

Lo senyor Quim, que se había estat als més encruixades sobre 'ls genolls, entretenint en fer rodar los dits pòters l'una sobre l'altra, pren la paraula molt solemnement i diu:

—Jo sempre em recordare del any vintires. Me sembla qu' es avuy que 'l pare, que al cel sia... allò, quant va tornar lo rey i tot se va posar com estava avans; lo meu pare, Déu lo perdi, me va preguntar un dia sortint de venir la parada: «goy, qué'l en sembla de siyo». Y jo, essent un bordegat, que encara no havia complert los vint-i-cinc anys, li vaig respondir: «Pare, això va malament.» Lo cert es, que desde llavors ensà, cada dia un poc més. —Oh! vosté va dir una veritat com un temple, senyor Quim.

—Y tal!

—Ja ho crech!

Lo senyor Quim està plé de vanitats pels elogis que li trinan, però fa 'l paperot i diu:

—Pés! Un prou veu les coses, sino que de vegadas y segons ahort, no tot se pot dir. —Ja 'ls dich que aquella expressió la vaig dir lo any vintires. —Vaja, senyors, son tres cuarts de nous locats: un cop fet y fet, ja serà hora de sopar. Passino bés.

Bona nit, senyor Quim.—Santa nit tingu—Deu lo guari de mal.—Bona nit 'lon' hora.

—També, 'ns hauren de anar, diu el senyor Nofre.

—Tan aviat!

Així poch mes 6 mesos se'n y desfa cada dia la tertulia de la rebotiga.

Altres nits parlan de la tartana de En Roten, de En Cantillon y del Conde-Espanya, que sisix lo anomenan, de En Badal, de En Remorini, y de La Stranera.

Molt sovint de les contribucions y mes sovint encara, del fred y la calor y del preu dels cíurons, del oli y de la carn.

Pero sempre parlán poc, y cada nit hi ha la tòs del senyor Nofre, lo xistre del apotecari y la frase sentenciosa del senyor Quim.

Aquestes tertulias se van acabant. Los homens de aquell temps y de sus costums fan lo mateix canvi que las humanes de quatre broches: passan.

L'apotecari cada nit se despedix del senyor Nofre dit:

—Segueix als juleps y lo aivarp; y ja la acabarem.

Un dia li dirán a dir que la tòs ha acabat ab lo senyor Nofre; ell replicarà: «fa vuit dies que me 'l veja mori,» y se acabarà la tertulia de la rebotiga.

X.

MARINESCA.

LÀ PESQUERA

Devant d'aquell negre que hi ha tair la riba
hi gronjan flanxes com cliscas de nou.
—Que anims donchs salada!

—Anem soy y liba!

GRAN TEATRO DEL LICEO

FAUST

Ja ha sortit lo santi Cristo gros!

Ja torna a estar en campanya lo Faust, la ópera dels ensa-

morats; la favorita de totes las nenas que han tingut proves, de totes las que 'n tenen y de totes las que n' buscan.

Per las empreses del Liceo lo Faust es algo mes que una opera en cinc actes; es una santa reliquia.

Quant la collita de la temporada està amenaçada de mort per lo seco, l'empresari, en busca de phantas, traeu lo Faust, del mateix modo que un pagès acosta una pàsser a un professor alguna imatge o la reliquia d'un algú, sant de confiança.

Las virtutes de la reliquia no s'han desmentit tampoc aquesta vegada perquè ab lo Faust han plougut en el Liceo dos bonas entrades, es a dir que ben poc cosa mes hauria fet per lo pagès; lo peu de S. Nereis, l'ayal de Sant Climent o l'ungla de Sta. Reparada.

Lo publich baix lo punt de vista del retratament estava fet en progressista pur.

Lo empresari i hi conegué la flaca y l'hi va presentar lo Faust que era lo mateix que cridarhi: Viva l'art!

Quant un progressista fa 'l bot y no vol rotar, doquinhi l'himne de Riego y si ho es de bona fe, no ho duplin, s'hi deixara caure.

La música de Riego es pel públic retret la musical de Rigo: l'ho fa anar a les urnas.

Es a dir que aquella ópera es per lo públic de Barcelona lo Viva l' art dels progressistes, lo despatx ferro dels Jocs Florals, lo ensiuuet al quatre olives dels desganats.

Quina es, donch, aquella ópera que ha conseguit una preferència tan marcada sobre totes las demás? Quina música es aquesta que ha lograt semblant popularitat?

L'òpera es un poema; la música no es pas la paraula de Gounod; per mi es la veu de 'n Goethe.

Si una de les primeres condicions de la música popular es la melodia, com s'esplica la popularitat del Faust que s'ha notable per l'ausència casi absoluta de aquella condició? Com s'esplica que l'autor de la Mirella y de deu 6 dotze óperas mes, no hagi sigut compres del públic fins que ha escrit lo Faust?

Perque fins a 'l Faust Gounod havia parlat tot sol y al trobar lo Faust tan sols parla en Goethe.

Lo colosal poema que volgut en Gounod traduir en música, ha trobat en totes las llengües un eco y un aplauso y 'habia de ser la música, lo llenguatge dels serafins y dels àngels, nus desagradí que el llenguatge dels homes?

Gounod es un gran miniatista; en ell tot son detalls; pero detalls correctes, acabats, primorosos. Tota la seva potència musical se troba concentrada en la orquestració que es sempre rica de efectes nous y variats. Lo geni l'hi ha negat cantibils per la veu humana; pero la seva imaginació y el seu admirable talent de contrapuntista n'han trobat sempre per l'instrument que acompaña: La romanza de tenor del tercercle pot servir de mostra: en ella s'ha de buscar la melodia en lo acompañament del violí: no en lo tenor que canta.

Convençut l'autor de Faust de que 'l camí de la melodia no l'hi ha massa brillat y que caminari per ell hi hauria sigut molt difícil conquerir una miliana reputació, ha volgut crear un estil nou prescindint de totes las formes y abandonant completamente les reglas dels antics preceptistes; y en lloc d'una ópera ha presentat un mossovor, un mossovor de frases delicadíssimes, brodades prismònicament ab un lux oriental de armonia fascinadora.

Gounod ha pintat un quadre avans de dibuxar-lo. Ha consentit per fer una cesta; després ha pintat los arbres, han seguit las muntanyes, mes tarà un riu y per ultim quatre nibols y s'ha trobat ab un paisatge de pura fantasia, tal volta absurd en lo conjunt; però arxò si, fixint ab los details, quina escelsa! quins arbres! quinas muntanyas! quin riu! quins nibols!

Aquesta riquesa de details indisputable en lo cuadro de Gounod no s'veu a primera vista: es precisa acostar-s'hi y acostar-s'hi es precis que 'l march siga una mica llançatu.

Lo march de Faust es lo aparato escènic.

Jo duplo molt que lo públic de Barcelona, més acostumbrat que altres públics a ambient genere de música s'hagueren adonat de les bellesas de aquella miniatura, sens l'apellós amaniment de las decoracions novas, de la bona direcció escènica y de la compassió aumentada; pera-fas-

L'Enric Lluelles, el gran comediògraf, ha publicat "L'obstacle".

L'haver vist "L'obstacle" no ho és per llegir-lo i fruir de nou les seves belleses.

Paratxa!

♦

Durant el mes de desembre passat hi han hagut, a Barcelona, 2.045 morts i 1.629 naixements.

Queden 416 habitants més.

♦

L'Ajuntament ha destinat 20.000 pessetes per les festes de Carnestoltes.

Quina manera de malgastar pessetes!

No creieu que aquestes pessetes estarien millor destinades a empêdrar alguns dels carrers de Barcelona dels molts que hi ha que semblen carreteres?

♦

Tanmateix, ja tenim ben poca memòria!

I a les "màs desaparecides", que des del seu captiveri misteriós esperen que les anem a cercar, que ja les hem oblidades?

♦

Al teatre "Principal", de Gràcia, hi ha hagut un duel de "charleston".

El pínxo del "charleston" de Gràcia fou desplaçat per un sabater de la barriada. Dues hores seguides de ball; el pínxo quedà totalment derrotat pel sabater.

El públic estava dividit en dos partits, el de l'un i el de l'altre. Els aplaudiments i els xiulets es barrejavien a cada instant.

El "charleston" és la ximplicia de l'època, el darrer avenç de la civilització. Per això, el públic era mal educat.

Quin encís viure en aquest temps!

♦

L'alcalde d'Almendralejo és un home divertíssim. No vol que les dones del seu poble vagin amb el cabell tallat i la falda curta fins al genoll.

En això té raó. Si el pobre alcalde venia a Barcelona i veia les nostres dones, pobres alcalde!

♦

I seguim parlant d'aquest alcalde, que no tenim gaire feina avui.

Vol que l'Ajuntament d'Almendralejo tingui intèpret.

Salveu per què?

Per a fer-se traduir les cartes que, felicitant-lo per al seu camí, li arriben de tot el món.

Fins de la Xina n'hi arriben!

♦

Però se'n acut un dubte: Ja saben on és Almendralejo o Xina?

♦

Han fet regidor al fill del comte de Caralt. El felicitem.

L'INCONVENIENT

—Es simpàtic, tot el que vulguis, però és barber!

A Reus volen fer un monument al pintor Fortuny.

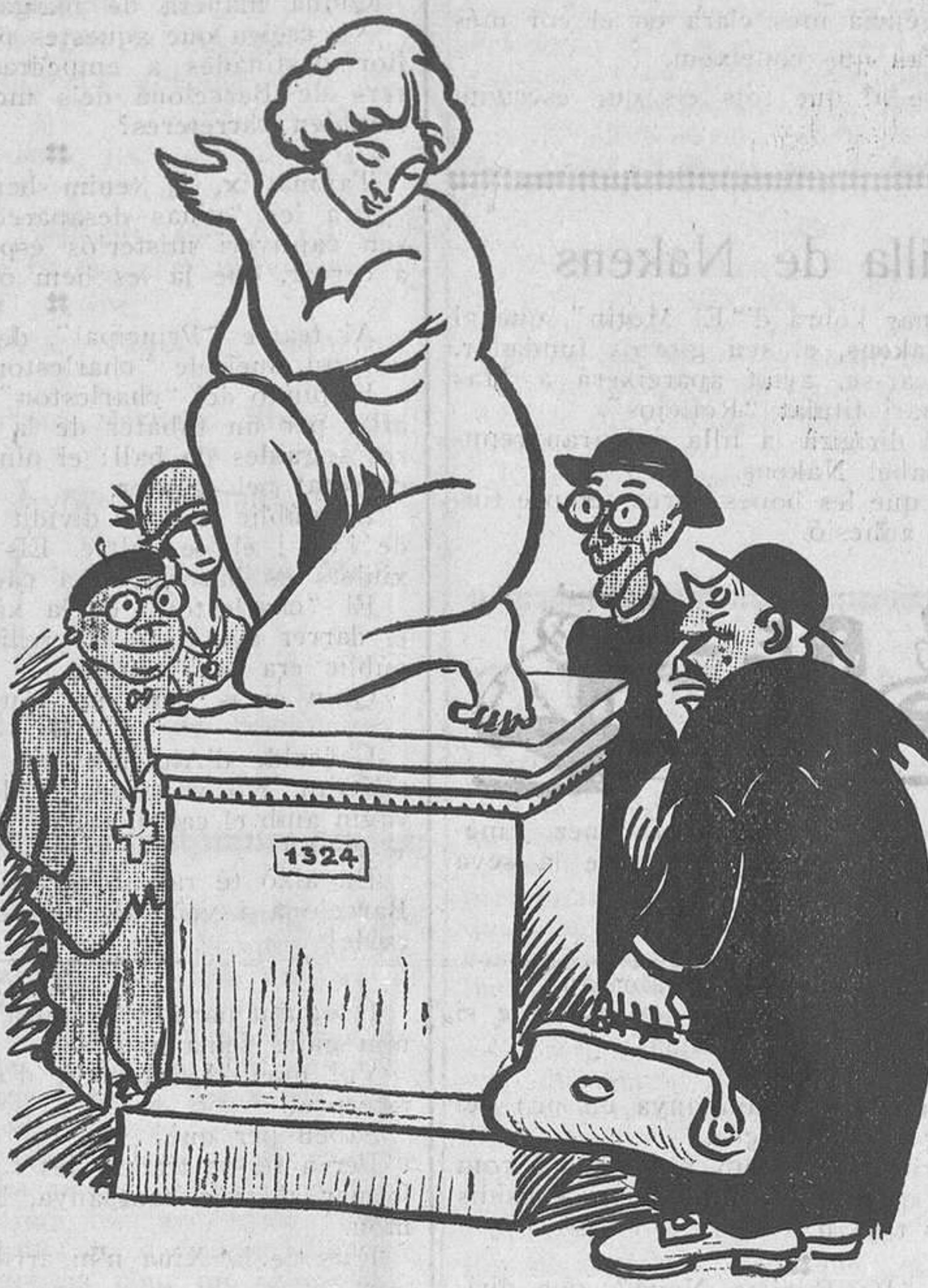

ES NECESSITA UNA MINYONA

—On podem anar a demanar informes de vos-
tè, noia?

—Si els volen bons, vagin a casa el meu xicot.

COSSES

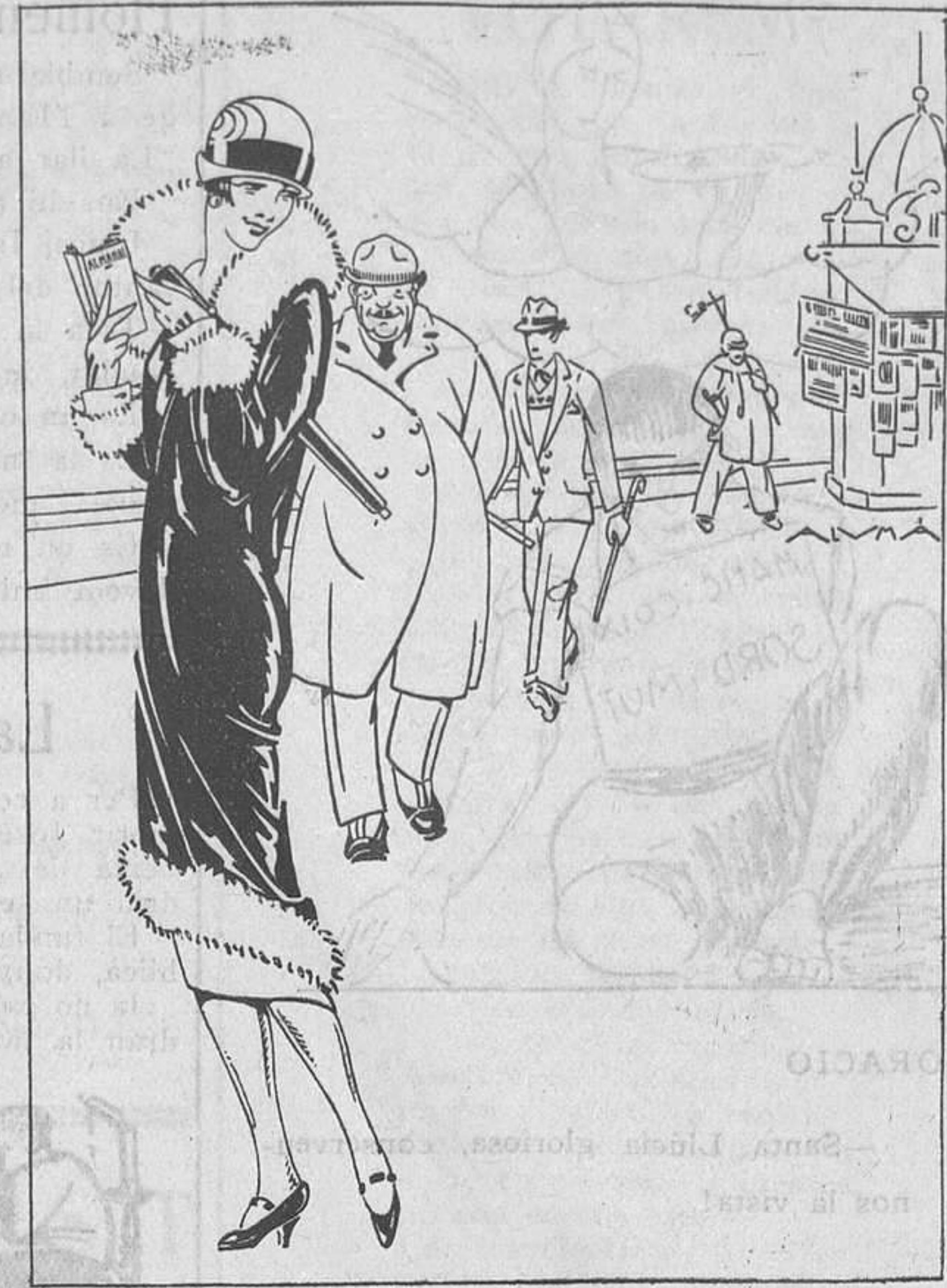

ENSENYANÇA PRIMÀRIA

—Sabent de nedar, podreu visitar les tres quar-
tes parts del món, que tot són aigua!

AL MUSEU DEL VATICÀ

—M'agraden més les de la Plaça de Catalunya.

UNA DONA MOLT SEGLE XX

—Deixa'm amagar el llibre! Qui sap què es
pensarien si em veien llegint pel carrer!

RAM D'ALIMENTACIÓ

—No direu que no hi ha un provei-
dor complaent i un consumidor ben
servit.

UN TROS DE PAPER.

Dos disputaven sobre si fumava era ó no era un esperit de contradicció.

—Què vols jogar, digué l'que ho sostenia que, així qu'entra me contradiu lo primer que li diu?

—Que si?

Entre lo fumava i aquell li diu: —No s'verrà que tu ets un esperit de contradicció?

—No seyor que no ho so.

—Veus què? deya?

Durant la guerra de Crimea va venir un francès que tenia l'encàrrec de comprar caballs. Ne comprava un a una gitana i aquell ponderava aixíns la seva mercència.

—Vegi si es bon caball, que ab mitja hora va d' aquí à Gracia.

—Bé però: digué l' altre que sent estranger no coneixia les distàncies. Quan hi ba d' aquí à Gracia?

—Ananhi per Granollers, dotze horas.

—Me l' quedo.

LO COMPTÉ GUY

Demunt la tomba lo comple
ne plora à llàgrima viva;
que n' es moria sa estimada,
s' estimada Marguerida.

Al monestir de Pedralbes
cada nit lo comple arriba,
cada nit plora en la tomba
de sa amyada Marguerida.

Cada jora al nínxer l' auba
va lo seu patge y lo avisa,
mes un jora, no s' troba l' comple
plorant à sa Marguerida.

Alonat serà lo bon comple?
L' un lo cerca, l' altre l' erida,
y l' ueben... menjant matous
a casa la Serafina.

ANTON RABASSA.

Lo dilluns passat varem assistir al Odeon, abont s'estrena, a benefici del director de la companyia D. Joseph Villanueva, lo drama «MELCHOR EL PICAPEREDERO». Lo beneficiat i tota la companyia varen mereixre en varis situacions los aplausos de la secció de concurreda (hi eran nosaltres) que omplia lo teatre.

La nova producció, en lo seu gènere, es de bona qualitat y creua que omplira l' teatre algunes vegadas. Bon profit pera la empresa.

Sabui es que ratiña en manis, lo dir que los catalans no saben escriure en castellà sens fer catalanades.

—Jo t' desafio, digué un escriptor que escoltaba à un d' aquells importants, a que l' escriuria una plena ab dugas catalanades y que no las trobaria.

—Que si.

—Profa... L' escriptor desaparegué y à curts moments tornà a estar ab una quartilla.

—Vaja.

—Aurat. Aurat. Lo sàbi llegeix.

—Ja les tons?

—Que es?

—Demà te las diré totas duguès.

—Al dia seguent diu lo sabi? Ney ja les tinch —Mirat tal frase y tal altra.

—Donchs, noy, compara: v' l' escriptor li presenta un impress que deixa. El castellano viejo. Per D. Mariano José de Larra. (Egara.)

POBLES QUE TENEN CELEBRITAT:

Córdoba. —Per Napoleon le gran.
Vilafranca. —Per las cocas y los cantis.
Florencia. —Pels Dantes.
Vich. —Per Balenes y las llançonnisses.
Agramunt. —Pels turrons de tauleta.
Sevilia. —Per Murillo y las olivas.
Cardedeu. —Per los borregos.

Y altres que dièrem quant nos vinga bé.

—No saben res de lo nou album humorístic La vida de una dona? Donchs si que es llàstima. Figurinse que será un llibre de uns 40 ó 50 lòminas, fet per un pintor que sap abont lo que la ma dreta y que segons noticia será lo fruit de una observació de molts anys. Veja un minyó que ha arribat à desembolicar los misteris, vida y miracles de l' animal mas hermos que Déu ha crat gera tonot? Si volen ferse carrech per la mostra, passin per la llibreria de Sacri, que per veure no si per ros.

Un senyó caminaba coix ja feya molt temps. Un dia v' trobar un amic.

—Y xix, seyor Pau? jòm es que va coix?

—No me'n parla, tinc un nervi agraviat...

—Y això l' apura... Home, dongali una satisfacció y tornarà à caminar bé.

COSAS QUE SE SABEN SENS HAYERNE PASSAT APRENTATJE.

Per ulleres.
Per bunyols.
Per uiles.
Per cartes.
Per campanas.
Per papers.
Per pastels.
Tocar lo violon.

Y altres que dièrem quant nos vinga bé.

Un minyó, que apenas tenia pel moixi, va entrar a casa de un perquer i digué à lo fadrí:

—Alatim; pero deixim las patilhas.

—Li deixaré las mevas; y ja me las tornarà quant vosté 'n tinga.

L' endemà del estreno d' una comèdia, l' autor v' trobarà a un conegut, que havia assistit al teatre:

—Que tal?, que t' en và sembla? li preguntà lo autor.

—Noy, te felicitó; me va agradar.

—No es pas massa llach aquell segon acte?

—No, los actes já estén bé... però, noy, lo que tindrás d' escusar son estendims... aquests si que t' han sortit una mica massa pesats

—Quants anys me faria seyor Cinto?

—Qui jo! Cap. Si sabia com son fets temps fa que me'n desfaria uns quants dels meus.

La secció catalana que treballa en lo teatre Romea, estrenarà una comèdia en un acte original y en vers que té per títol *L' aix de la Mora*. Desitjem al seu autor que los brans de la bestiola li ompliu la casa, per honra seva y profit de la empresa, ja que part d' aquella no's perté res, pug que arriba à costejar una decoració.

SÍMILS.

—En què se semblan los noys quant neixen à los rius caudalosos?
En que ixen de mare.
—En qui se sembla una fortificació à un pollet?
En que t' canons.
—En qui se sembla un fuesel à una figura?
En que fa figas.
—En qui se sembla un juheu à una pera?
En que es' pera.
—En qui se sembla una gallina à un que capta?
En que t' menuts.
—En qui se sembla un ferro-carri à ua any?
En que t' estacions.

XARADA.

Nom d' home es segona y prima;
nom de dona prima sola,
y ja que parlen de noms,
es nom d' arbre la segona.
Prima y segona juntadas
à la Xina portan mobra.
La tercera, es per menjar;
prima y tercera s' fa de roba.
Es cosa dos y tercera
quant més usada més bona.
Jo tres y quarts la ma
si'm donan diuers: no es bromta.
Si'l Rey convida à dinar,
lo dinar nom del tot porta.
¿Qui es que diu que l' endevina?
¡Quiquini! 's dís à la hoca!

SOLUCIÓ À LA XARADA ANTERIOR.

CATARASSA.
Solució al geroglífich anterior.
Lo còd que lladra, b' guarda la casa.

GEROGLÍFICH.

La solució s' darà en lo número que vé.

ARA DISSEMIL.

E.R.—Casimiro Miralles.

Barcelona: Imprenta de Lluís Tasso, carrer del Arc del Teatre, entre 's lòmbs. 21 y 23

ANY II.—NUMERO 37.

I. LOPEZ, EDITOR, (Barcelona).

DIUMENGE 28 JANER 1866.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ.

Carrer del Arc del Teatre.

entre 's núms. 21 y 23.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓ.

LLIBRERIA ESPANYOLA

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26, y Rambla de Méj. 20.

BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

BARCELONA.

Al mes. . . . . 4 rals.

FORA DE BARCELONA.

Trimestre. . . . . 12 rals.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMANA.

(si Déu vol.)

LA SUSCRIPCIÓ COMENSA SEMPRE

10 rls. de cada mes.

UN TROS DE PAPER.

Lo senyor Nofre beu. Tots se l' miren.

Lo senyor Quim pregunta al del costat:

—«Qu' es cert que volen tirar à terra las cases vellades de la Plaça del Angel?

—No sé, perque no he vist encara el diari, però jo, del modo que van les coses, crech qualsevol disbarat.

Altre silenci.

L' apotecari pren un pols de tabaco, allarga la capa als altres y tots se prenen.

—¡Achim! —¡Achim! —¡Achim!

—¡Jesus! —¡Jesus! —¡Jesus!

Y tornan à callar.

Al tornar una bona estona l' apotecari badalla y 's fa.

—Després estira la canas y repantigantse, dóna un cop a cada bras de la cadira y diu:

—Eudemés, si seyor... aquet móu es un móu de momes.

Lo senyor Nofre riu y entra dos cops de tots diu:

—¡Ejem! ¡ejem! Lo doctor sempre està de bromas. ¡Ejem!

Lo senyor Quim hi afeixat, à riellada maliciosa:

—Ja ho pot dir. (Qui pogues plorar ab los seus ulls!

Y tots riuen, y l' apotecari riu tambe y retse.

—Home, alguna se'n ha de dir per passar lo rato.

Passa un' altra estona y un que fins llavors ha callat, se remena en la cadira, se tira endavant, se moca, y començarà a reire.

—Ahí vaig anar à donar una volta, perque feia bon sol, y jay seyor! com se torna Barcelona! Vaig veure una botiga nova de apotecari, que, com hi ha móu, me pensava qu' era de perquer. (Quina cosa més informal!) Una homenys ab una barbaass! y una capelleta, que semblan per posarli sabó ó confituras.

—(Oh!) diu animadissim l' apotecari, avuy en dia, las farmaceries semblan cases de quinquillaries; no inspiran aquell respecte de avans, vull dir que no son séries com correspon.

—Dissenganyat, seyors, que està darrera del taulell, ne trau una am-

polla y la dona al doctor, que l' hi pren, y torna à tancar la vidriera.

Se mira l' ampolla contra claror; la destapa, la ensuma, se tira una gota de aixarop al palmet de la mà, llepa, y pala deixa ab cara de home satisfat.

Eu aquest punt se sent un bastó picant à terra y una vinya verda, rebtejada de groc.

—Sant nins, seyor Doctor.

—Molt bona nit. Vamos, que avuy vosté es lo primer, seyor Nofre. Ja veig que aquesta tòs se va a estoban.

—Si señor, gracias à Déu.

—Ja li tinch anamà l' aixarop.